

Co s Kristem dnes?

Hošťálková 8. 8. 2021

Písně: 549, 641, 118, 192, 702

Čtení Písma: ev.Lukáše 20, 9 - 19; Sk.apostolů 4, 5 - 12

Text kázání: ev.Lukáše 20, 17 - 18

Milí bratři a sestry,

Pán Ježíš vypráví podobenství o zlých vinařích, vypráví ho poté, co se opět setkal s tvrdým postojem velekněží, zákoníků a starších. Je laskavý, plný milosrdenství, přichází s evangeliem, ale každé jeho slovo nechválí a nehladí, někdy promluví velmi adresně, ostře a tvrdě. Kdykoli s někým hovořil a jednal, chtěl se trefit do černého, postihnout problém, odhalit každou tvrdost srdce, zbožnou pýchu, zahleděnost k vlastním poznáním. Nedělal to proto, aby člověka odsoudil a zahnal, ale aby posvětil do života, pomohl prohlédnout a porozumět tomu, co je důležité. Jedná tak také nyní svým podobenstvím. A zákoníci a velekněží dobře rozumí: „*toto podobenství řekl proti nám*“, „*chtěli ho zbavit života, ale bojí se lidu*“. Porozuměli, ale zároveň nic nepochopili. Je to možné?! Takové odmítnutí Krista! Taková škoda, když něco životně důležitého člověk nepochopí!

Možná, že to, co nás, křesťany, dnes nejvíce tíží a trápí, je skutečnost, že vidíme a neustále se s tím setkáváme, že právě Ježíš Kristus je tím „**kamenem, který stavitelé zavrhlí**“. Těžce neseme, že se od něj lidé odvrací. Nevíme co s tím a jak se k tomu postavit. Kolem nás je tolik lidí, kteří jsou ke Kristu lhostejní. Je jim dobrý jen k uštěpačným poznámkám a všelijak povrchním a odmítavým řečem. Zdá se nám, že v dnešní době a našem okolí slovo Kristovo nic neznamena, lidé na ně nedbají a ve svém životě se jím neřídí. Znají jen svou práci a svou zábavu, Kristus jim přece v práci nijak nepomůže a k zábavě nic nepřidá. A proto: co v životě s ním?! Byl by jim jen zbytečnou přítěží a překážkou. Nemohou přece potřebovat, aby jim mluvil do jejich věcí, jejich svědomí i života vůbec.

A mnozí lidé se nezastaví ani při lhostejnosti. Vidí v Ježíši Kristu svého nepřítel, a tak proti němu vědomě a programově bojují. Tento otevřený způsob boje v naší zemi skončil s minulým režimem, díky Bohu! Ale kolik je ještě na světě míst a zemí, kde se Krista a jeho evangelium pokouší vytlačit ze všech oblastí lidského života a ty, kteří jej vyznávají pronásledují! Dnes, právě tak jako před dvěma tisíci lety, mnozí přemýšlí nad tím, jak Krista sprovodit ze světa. V naší době se mnoho mluví o formování nového, globálního světa, nebo jak finančně a jinak sjednotit a propojit Evropu, aby tu všechno dobře „šlapalo“. A přece, když při těchto výhledech pomyslíme na Krista, poznáváme, že v celém tom velkém úsilí o nový život a nový svět Ježíš Kristus neznamena nic víc, než „**kámen, který stavitelé zavrhlí**“. Není tu pro něj místa. Ale jak se nám může podařit to tzv. „nové“, když Kristus tu je jako „**kámen, který stavitelé zavrhlí**“. Co můžeme my, lidští stavitelé, bez něj vystavět? Není nakonec všechno to naše úsilí jen pokračováním ve stavění nebetyčné babylonské věže? Není tento náš svět čím dál více jen plný zmatku a nedorozumění?

A navíc my, křesťané, musíme být připraveni na to, že jestliže Ježíš Kristus je tím - od stavitelů tohoto světa - pohrdnutým a zavrženým, že toto zavržení přechází také na ty, kteří se k němu ve víře, i přes jeho zavržení, přiznávají. Je to skutečně těžké, co může být na věřícího člověka vloženo. Lidé dovedou vykonat i velmi hrdinské činy, podstupovat různá nebezpečí, v boji dovedou pokládat i své životy, ale nést zavržení, to dokáže jen málokdo. Pro vlastní slávu, čest a jméno člověk dovede podstoupit mnohé, ale zavržení se každý bojí. A přece, Ježíš Kristus od svých následovníků očekává, že budou připraveni osvědčit svou statečnost i v takových situacích, vždyť On je v našem světě odkázán na naše ústa, naše jednání i činy, a proto také v nás může být souzen, zavrhován a pohrdán.

A přece tu dochází k něčemu, co by nikdo nečekal: **„Kámen, který stavitelé zavrhli, ten se stal kamenem úhelným.“** Jestliže se nás zmocňují tíživé a zničující pocity nad zavržením pro Krista, které musíme snášet a které nás všelijak nahlodávají, pak naše potěšení a naděje může být bezpečně vložena do jistoty: **„ten se stal kamenem úhelným“**. Tato věta napovídá i nám dnes, že, ať děláme a budujeme cokoliv, bez Ježíše Krista bude to hlavní našemu světu stále chybět.

Úhelný kámen byl kamenem, na kterém záležela celá stabilita klenby. Bez Krista se každé naše lidské dílo zhroutlí, i kdyby za ním stálo sebevětší lidské odhodlání, nadšení, program a ideály. Dnešní člověk toto nevyznává, ale přesto platí: Bez Ježíše Krista se lidé nemohou cítit v jakékoli stavbě tohoto světa bezpečni. On jediný je tím, který může překlenout všechny rozdíly i všechno nepřátelství, On jediný může dopomoci nám, lidskému pokolení, že budeme moci pobývat pod jednou střechou a budeme se pod ní cítit bezpečni.

„Kámen, který stavitelé zavrhli, ten se stal kamenem úhelným“. Snad až lidé vyzkouší všechno možné, až se přesvědčí o své nemohoucnosti a nemožnosti udělat něco skutečně pozhnaného bez Krista, pak se před Ním i jeho zavržením hluboce skloní, aby jej vyzdvihli nade všechno, a vyhradili mu ve svých životech to nejpřednější místo. Myslím, že tuto vizi, v sobě smíme chovat, abychom neumdlévali ve víře, ale byli **„vždycky horliví v díle Páně“**. O Ježíše Krista, ani v jeho odmítnutí a zavržení v tomto světě, strach mít nemusíme. Obávejme se o sebe, abychom Jemu v jakékoli situaci zachovali věrnost a poslušně jej následovali. Vždyť: **„Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé“** (Ž 127,1). On je **„úhelný kámen“**, bez něj se řítí všechny lidské naděje, všechna lidská práce a námaha.

Do našeho textu je ale vložena také výstraha před odmítáním a pohrdáním Kristem - není beztrestné: **„Každý, kdo na ten kámen padne, roztříští se“**. Kdo Krista znevažuje a nad ním se pohoršuje, ten především škodí sám sobě, sám sebe zraňuje. Když staříčký Simeon drží v náručí narozeného Ježíše poví: **„On je dán k pádu i povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat“** (Lk 2,34). Kristus je na tomto světě také **„zkušebním kamenem“** všeho. Na něm se člověku dává poznat co je dobré a co zlé, co je spravedlivé a co nespravedlivé, co je čisté nebo nečisté. Jeho slovo má být vždy měřítkem všeho v nás i kolem nás. Co před ním neobstojí, toho je nutné se vzdávat.; co je ve shodě s Jeho pravdou a vůlí, to pevně držet a věrně při tom stát. Tak se Ježíš Kristus stává „zkušebním kamenem“ všech našich činů, našich myšlenek, tužeb i nadějí. Na něm musí troskotat všechno, co není postaveno na pravdě a spravedlnosti. O tento kámen zakopne každý, kdo by jej chtěl v pýše ze své cesty odstranit. O něj se roztříští každý, kdo by s ním chtěl pyšně soupeřit. My, lidé, tento kámen nemůžeme rozbít, při takovém pokusu vždy rozbíjíme a ničíme jen sami sebe. Kdo chce uškodit Jemu, uškodí sám sobě. Ať nám je Kristus „zkušebním kamenem“ našeho vlastního života i všeho toho,

v čem žijeme, pro co nebo proti čemu se rozhodujeme. Ať se o něj rozbije všechno, co v našem životě nemá co dělat, co se neshoduje s Boží vůlí.

Ale Kristus není pouze „zkušebním kamenem“, On je zároveň i **„kamenem soudu“**, jak čteme v našem textu: **„na koho on padne, toho rozdrť“**. O pádu takového kamene čteme u starozákonního proroka Daniele. Daniel tam odpovídá králi Nebúkadnezarovi na jeho sen: **„Viděl jsi, jak se bez zásahu rukou utrhl kámen a udeřil do železných a hliněných nohou sochy a rozdrtil je, a rázem bylo rozdrčeno, železo, hlína, měď, stříbro i zlato a byly jako plevy na mlátě v letní době. Odnese je vítr a nezbylo po nich ani stopy. A ten kámen, který do sochy udeřil, se stal obrovskou skálou a zaplnil celou zemi“** (Dan 2,34-35). Před Božím soudem nemůže obstát nic z toho, co se Bohu protivilo - od zlata až po hlínu. Tento kámen Božího soudu visí nade vším a nad každým, není před ním možné nijak uniknout. Stojí nade všemi lidskými soudy a jeho spravedlnost je nade všechnu spravedlnost lidskou. Před ním se i největší lidská moc a sláva mění v plevy, které **„odnese vítr a nezbude po nich ani stopy“**.

Věřím, že máme slyšet i takové naléhavé slovo o Kristu, jako **„kameni, který stavitelé zavrhli“**. Ježíš Kristus je tomuto světu dán **„k pádu i povstání mnohých“**, na něm se vše láme a rozhoduje, On je tím **„úhelným kamenem“**. Důvěřujme mu, a nastane-li i chvíle, že budeme muset pro něj snášet i zavržení, nenechme se v cestě za ním odradit a znejistit. Vždyť ten Zavržený je ten Nejdůležitější. V jedné písni zpíváme: **„Dál přece nejdeme sami, dál Pán tu zůstává s námi, dál určil cestu svým dětem, dál tímto světem, haleluja. S ním cesta není už těžká, s ním každá chvíle je hezká, s ním jdeme všichni a spolu, s ním jdeme domů, haleluja.“**

Amen.